

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

43. De parabola sapientis domum suam super petra[m] ædificantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO XLIII.

DE SAPIENTE QUI DOMUM suam ædificauit supra petram; & stulto qui ædificauit super arenam.

a Mat. 7.
24.
Luc. 6. 48.

ADVERTENS Christus variam dispositionem eorum, qui eius sermonem in monte audiebant, hac Parabola sermoni finem imposuit, a omnis qui audit verba mea hæc & facit ea, assimilabitur viro sapienti, qui ædificauit domum suam super petram: & descendit pluuia, & venerunt flumina, & flauerunt venti, & irruerunt in domum illam, & non cecidit. Fundata enim erat super petram. Et omnis qui audit verba mea hæc & non facit ea, similis erit viro stulto, qui ædificauit domum suam super arenam: & descendit pluuia, & venerunt flumina, & flauerunt venti, & irruerunt in domum illam, & cecidit, & fuit ruina illius magna.

PUNCTVM I.

I. PRIMVM considerabo, Christum Dominum nostrum apertè supponere, eorum, qui eius doctrinam audiunt & credunt, quos.

quosdam sapientes esse & cautos, qui eam opere exequantur; alios ignaros & stultos, qui contenti sunt eam credere, etiam illam non exequendo: quos iustissime hoc nomine Christus appellat, quia nulla est maior insania nec stultitia magis extra propositum, quam credere quod Christus dicit; facere vero eius contrarium: nec altior est sapientia & discretio, quam si illam credens, etiam opere exequaris. Quare me ipsum obstupescam, qui credens verum quod credo; meam tamen vitam ita instituo, sicut video; & credens esse infernum & eius cruciatus æternos pro iis qui Dei legem transgrediuntur, illam tamen ita ego transgredior, atque si infernum esse non credam; & credens Deum ubique esse presentem, ita illum offendo, atque si præsens mihi non esset. Quæ insania innumeros homines inficit. Nā ut Sap. ait a *Stultorum infinitus est numerus.* a *Eccl. 1. 15.* Et Christus Dominus noster Ecclesiam similem esse dixit decem Virginibus, quarum quinque essent fatuæ, ut postea videbimus. O bone Iesu libera me à tali stultitia ex tua infinita misericordia: & siquidem gratiam mihi dedisti ad credendum quidquid dicis, da etiā ad exequendum, quod præcipis.

DEINDE considerabo omnes domos & conscientias tam sapientum quam stultorum oppugnari tribus generibus tentationum, quæ indicantur fluminibus, quæ fluunt per terram; ventis, qui moventur per aerem; & pluvijs, quæ de cælo descendunt: A tentationibus vi-

Tentationum varietas.

delicet & tribulationibus, quæ à carne nostra & hominibus terrenis, quibuscum versamur, nascuntur; aut à dæmonibus, qui sunt principes aeris huius tenebrosi; aut denique à secretis diuinæ prouidentiae iudicijs ad nostram exercitationem eueniunt: quales sunt internæ desolationes, auiditates spiritus, & varia alia infortunia, & persecutiones, quæ etiã à pijs viris, & bono zelo, sed non secundum scientiam eueniunt. Similiter sapientes & stulti à tentationibus sensualitatis & auaritiæ vrgentur, quæ per flumina indicantur, à vanitate & curiositate quæ ventis; à superbia & ambitione dignitatum & excellentiarum, quæ pluuijs super tecta descendentibus significantur. iuxta

b1. Ioh. 2. 16

illud sancti Ioannis: *b omne quod est in mundo concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ.* Denique sicut flumina domum per fundamenta inuadunt, venti per muros laterales, pluuiæ per tecta: ita aliquæ tentationes inuadunt nos initio vitæ nostræ & actionum nostrarum, alix in medio, alix ad finem. Aliquæ impugnant Tyrones, qui Deo seruire incipiunt: alix proficientes in ipso exercitio virtutum, alix perfectos; & qui iam ad culmen peruenerunt: vt omnes in quacunque ætate, quocunque tempore, & in quouis statu vitæ *c preparemus animam nostram ad tentationem.*

c Eccl. 2. 1.

III.

EX quo agnoscam: differentiam inter sapientes & stultos, perfectos & imperfectos, non

non in eo consistere, quòd horum domus & conscientia impugnetur, illorum non impugnetur: quandoquidem utræque reuera impugnantur; sed hoc differunt, quòd sapientes se ad illas præparent, domosque suas ita ædificent, vt etiam accedentibus tentationibus, non corruant; insipientes autem & stulti hæc non attendentes, aut negligentes facile vincuntur. Ac propterea tentationes verè, non faciunt hominem improbum; sed qualis sit manifestant: num videlicet sapiens sit an stultus in suæ domus ædificatione. Ex quo colligam, errorem esse & ignorantiam, fugere virtutem & religiosum statum, ad quem sentio me à Deo vocari, ob tentationum & tribulationum metum: siquidem etiam improbi & seculares homines illis vrgentur, & interdum etiam grauioribus: nam, vt ait Iob, *d quitiment pruinam, irruet super eos nix: & e fugientes arma ferrea, irruent in arcum e reum.* incidentes videlicet in grauiores tentationes, dum leuiorès fugiunt: quare prudentia est amplecti virtutem & statum illum, ad quem me Deus vocat: præparando me tamen ad conflictus, qui mihi euenient.

*Cassia.col.
18.c.13.*

*d Iob. 6.16.
c.c.20.24.*

PUNCTVM II.

CONSIDERANDVM deinde, domum & conscientiam insipientium propterea ruere, quod sit fundata super arenam.

Hæc enim aperta fuit eius stultitia: quod ædificauerit super adeò debili fundamēto, sciens illam fore oppugnandam. considerandum igitur hic est, quid sit super arenam ædificare, & quam sit perniciofa ruina eius ædificij, quod super illam fundatur.

I.

PRIMUM itaque ædificare super arenā est, vitam fundare super solam fidem ita, vt solum velimus credere, quod Deus dicit; sed absque proposito exequendi quod dicit, aut certè cū debili & instabili proposito. Item est fundare vitam in fide, commixta terræ mutabili nostrarum affectionum ad res terrenas, quales sunt honores & delitiæ. nam vt arena propterea non est apta, vt sit fundamentum ædificij, quòd partes suas diuinctas habeat: ita nec cor varijs affectionibus diuisum, quæ non sunt in Deo vnitæ. Denique super arenam ædificare est, constituere fundamentum super propria naturam, & inniti proprijs viribus, & inconstantia propria voluntatis, & proprij iudicij ac sententiæ.

*S. Basil. de
const. mo-
nast. c. 21.*

II.

HINC prouenit, vt stulti & insipientes tē-
tationibus succumbant, & eorum domus ruat
eò quòd non habeant vires ad eius pondus su-
stinendum: & vt a *statua*, quam vidit Nabu-
chodonosor, quamuis eius caput ex auro opti-
mo esset; pectus autem & brachia de argēto; por-
rò venter & femora ex ære; tibiæ autem ferreæ;
sed quoniam pedum quadam pars erat ferrea,
quadam autem fictilis, lapillus vnicus percutiens
statuam in pedibus eius, totam illam comminuit.

a Dan. 2. 32

Ita

Ita licet vita nostra eleuata sit, & donis humanæ sapientiæ, altis dignitatibus, etiam gratijs prophetiæ & miraculorum clara, si fundetur in sola fide, coniuncta arenæ rerum prædictarum, quælibet tentatio illam obscurat, ac deiicit, & fit magna ruina domus illius, quia perit gratia & amicitia Dei, euanescent Spiritus S. dona & virtutes, quæ charitatē comitantur; & interdum religiosus malè fundatus, deserit religionem; & Christianus, etiam fidē; super quam erat fundatus ob mixturam ineptam, cui illam adiunxit. Ruina autem talis domus propterea magna est, quia magnum excitat strepitum, magni scandali. Quare benè respice anima mea, quo pacto tuæ conscientia domum fundes, ne ruat; ne illam fundes in amore rei inconstantis; quia, ea mota, & tu moueberis. *b Ne innitaris prudentia tua, nec pro-* *b Pro. 3. 5.*
prio consilio; c quia consilium tuum precipita- *c Iob. 18. 7.*
bit te, nec fundes illam in sola fide, etiã si mi-
racula facias, quia in die vltimæ rationis d cõ- *d Mat. 7. 23*
fitabitur tibi Christus, quia nunquam nouit te.
 nec diuidatur cor tuum sicut arena, ne tibi eueniat quod ait Propheta, *diuisum est cor eorũ, nũc interibunt;* & ita tu æterna morte interias.

PUNCTVM III.

VLTIMÒ considerabo, propterea domũ & conscientiam sapientum non corruere, quòd sit fundata super petram vel rupem viuam, hoc est in fide viuã, quæ charitatem coniunctam habet iuxta illud A-

- a *Eph. 3. 17.* postoli a *Christus habitet per fidem in cordibus vestris in charitate radicati & fundati*: illa est enim, quæ omnes affectiones & desideria coniungit & vnit in vnum Christum. Eadem conscientia fundatur etiam in mortificatione & abnegatione sui ipsius, carnis suæ, amoris proprii, propriæ voluntatis, ac proprii iudicii: sicut qui cor suum fodit, vt, quidquid in eo terrenum & instabile est, eijciat, donec perueniat ad cognitionem sui nihili, iuxta illud
- b *Iob. 26. 7.* *Iob b qui appendit terram super nihilum, super quod tanta firmitate c terra fundata est, vt in æternum stet.* Denique fundatur etiam eadem domus in firmo & stabili animi decreto, faciendi quod Deus mandat: non innitendo proprijs viribus sed diuinæ gratiæ, & d *Christi Domini nostri virtuti, qui est Petra viua & firmum ac solidum totius sanctitatis fundamentum* propter quem dicere audeat cum
- c *Rom. 8. 35* Apostolo: *e quis nos separabit à charitate Christi? tribulatio? an angustia? an persecutio? an gladius? Certus sum enim, quia neque mors, neque vita, neque creatura vlla poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in Christo Iesu radicata & fundata.* O dulcis Iesu qui tanquam Deus & homo sapientissimus, Ecclesiam tuam super petram tanta firmitate fundasti, vt f *potestates inferi non possint prævalere aduersus eam: funda Domine, ædificium animæ meæ supra te ipsum, & sanctissimæ tuæ vitæ imitationem, vt nec exundantia flumina, nec validi venti, nec tempestates pluiarum,*

uiarum, nec inferni potestates contra eam
præualeant: sed in virtute permaneat firma,
vsque ad æternam vitam.

MEDITATIO XLIV.

DE PARABOLA
seminantis.

PUNCTVM I.

EXIIT qui seminat seminare a *Luc. 8. 5.*
semen suum. Hanc parabola-
lam dignatus est Christus
per seipsum declarare, cu-
ius declarationem sequen-
tes, expendemus, quodnam
semen illud sit, quis semi-
nans, in qua terra, cuius causâ & qua ratione
seminetur. SEMEN, inquit Christus, est verbû
Dei, siue externum illud sit, quod auribus cor-
poris percipitur; siue internum, quod intus
in anima auditur, & est diuina inspiratio: ex
qua præcipuè nascuntur fructus, quos produ-
cit cor nostrum: illa enim dat sensum eius,
quod auditur: estque instar virtutis semina-
lis, quæ intra granum quod seminatur, la-
tet.

QVI seminat Deus est trinus & vnus, qui
illud seminat per suam inspirationem, quam
suggerit nunc per cõcionatores, nunc per bonos

I.
De inspi-
ratione di-
uina.